
NIKOLA I TESLA:

JURIŠ ROBOTSKE VOJSKE

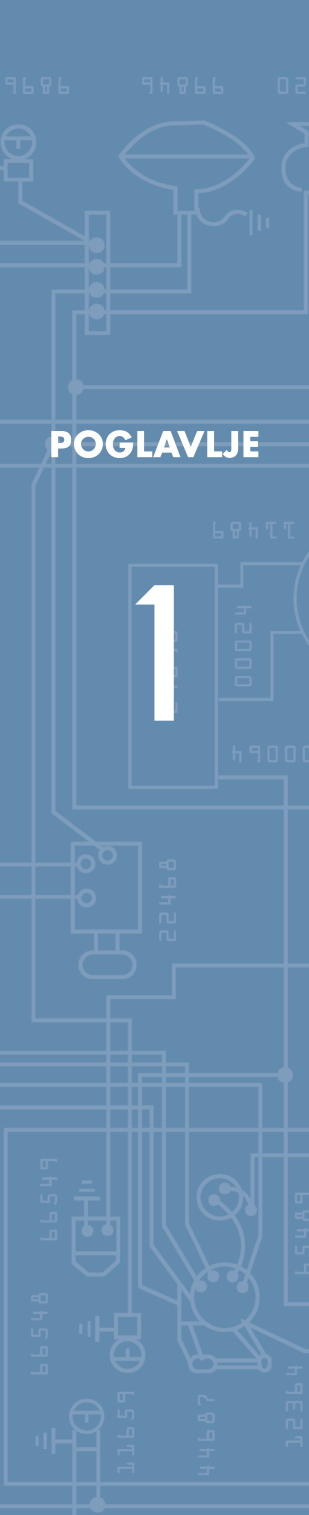

DETEKTIVSKA PRIČA SA
**HODAJUĆIM, LETEĆIM
I DRUGIM ROBOTIMA
KOJE MOŽEMO SAMI
DA NAPRAVIMO**

„NAUČNIK BOB“
FLAGFELDER
I STIV
HOKENSMIT

PREVELA
ELI GILIĆ

POGLAVLJE

1

Nikola je u podrumskoj laboratoriji pravio vulkan od sirćeta i deterdženta za sudove.

Tesla je u podrumskoj laboratoriji pravila raketu od sirćeta i sode bikarbone.

Čika Njut je u podrumskoj laboratoriji od duvalice za lišće i džaka trulih banana pravio usisivač s pogonom na kompost.

Usisivač je eksplodirao.

Srećom, *Usis banana* 8000 je zavarničio i počeo da se topi pre nego što je odleteo u vazduh, tako da je čika Njut stigao da zakuka: „Uf, čoveče, ne opet!“

Nikola i Tesla su znali šta to znači. Spustili su laboratorijske čaše, epruvete i pipete, pa požurili prema klimavim stepenicama. Slabo osvetljen podrum bio je dupke pun starih kompjutera, prljavih alatki i zanemarenih pronalazaka (skejtbord na raketni pogon ovde, automat za bombone napunjen zlatnim ribicama onde) koje su morali da obilaze, a duž zidova su tajanstvene naprave hučale, pulsirale i povremeno se oglašavale uz *ping*. Neke su bile nagorele. A sve je pokrivala čađ.

„Hajde, čika Njute!“, povikao je Nikola dok je sa sestrom trčao stepenicama.

Njut je od onih ljudi koje moraš da podsetiš kako je pametno da se sklone od usisivača koji samo što nije eksplodirao.

„Stvarno ne razumem“, rekao je, nevoljno ustao od radnog stola prekrivenog kršom i pošao za bratancem i bratanicom. „Ovog puta sam napravio savršenu mešavinu kiseonika i metana.“

„To si rekao i prošli put“, podsetila ga je Tesla.

„Znam! I tad je bilo savršeno.“

Nikola i Tesla su brzo stigli do odmorišta na vrhu stepenica. Okrenuli su se i videli da stric polako ide za njima.

„Ovaaaj, čika Njute“, rekao je Nikola. „Kako bi bilo da malo ubrzaš?“

Stric je odmahnuo rukom. „O, imam bar još pet sekundi da se sklonim. Možda čak i šest. Pa, sad već samo četiri.“

Deca su se povukla u kuhinju, a on je polako, spokojno krenuo za njima.

„Dva“, rekao je. „Jedan.“

Načas su stajali i gledali jedno u drugo. A onda – *bum!* Cela kuća se zatresla od eksplozije.

„Šta sam vam rekao?“, pitao je Njut. „Bilo je sasvim dovoljno vremena.“

Dim je pokuljao iz podruma. Zasmrdelo je kao da je neko zaboravio na deponiji stotine kolača s kremom od banana, i to na suncu.

„Fuuuj“, promrmeljao je čika Njut, namrštio se i zapušio nos. „Ovo je gore nego obično. Hajdemo.“

Izveo je decu u zadnje dvorište i ostavio otvorena vrata kako bi dim izašao umesto da se širi po kući. Njegov bezdlaki mačak Eureka požurio je za njima, sklupčao se na tremu i počeo da liže pepeo s naborane, ćosave zadnjice.

Bio je vedar i topao letnji dan. Jedan komšija – dobrodušni čikica koga je Njut

zvaao gospodin Blekvel, iako se zapravo preziva Džouns – kosio je travnjak.

Gospodin Džouns je isključio kosilicu i uperio debele naočare u trojku na susednom travnjaku.

„Treba li ponovo da pozovem vatrogasce?“, pitao je.

„Ne, hvala, gospodine Blekvele“, odgovorio je čika Njut. „Samo je pire od banana obogaćen metanom reagovao na kiseonik pa sad izbacuje mnogo ugljen-dioksida i vodene pare.“

„Oh“, promrsio je gospodin Džouns,

klimnuo glavom i osmehnuo se, iako je bilo jasno da nije razumeo ni reč. „Onda dobro.“

„Ne brinite zbog dima“, nastavio je Njut. „Verovatno će se razići za sat-dva.“

„Sat-dva?“, ponovio je neko.

Čika Njut i deca su se okrenuli na drugu stranu i ugledali komšinicu Džuli Kaserli, koja ih je streljala pogledom. Čučala je pored svoje kuće i sadila nove begonije u aleju zato što je pre dve nedelje stričeva samohodna kosilica (navodno) uništila one stare.

Džuli se teatralno nakašljala pa mahнула mistrijom prema smrdljivom dimu koji se izvijao iz Njutovih zadnjih vrata.

„Očekuješ da to trpim ceo sat?“

„Naravno da ne, Džuli“, odgovorio je stric. „Možeš da uđeš u kuću kad god hoćeš.“

Džuli je skočila na noge i uradila upravo ono što joj je predložio. Međutim, frkula je i namrštila se pre nego što je odmarširala, čime im je dala do znanja da se ne povlači samo zbog dima.

„Šta mislite, koga će zvati?“, pitala je Tesla. „Vatrogasce ili policiju?“

„I jedne i druge“, odgovorio je Nikola.

„A verovatno i Pentagon i Belu kuću.“

Gospodin Džouns je ponovo uključio kosilicu.

„Mogao bih da vam sredim kosilicu tako da sama kosi travnjak, gospodine Blekvele!“, povikao je Njut.

Gospodin Džouns je samo odmahnuo rukom i nastavio da kosi. Očigledno je znao da ne treba da pušta čika Njuta blizu svoje opreme za održavanje travnjaka.

„Pa, dobro“, reče stric. „Izgleda da je vreme za italijansku.“

„Šta?“, povikaše Nikola i Tesla.

Čika Njut je uvukao zadimljen vazduh kroz nos.

„Ne znam za vas“, rekao je, „ali odjednom mi se jede Ranalijev pileći vezuvio.“

Nikola i Tesla su zatreptali. Nisu znali šta je pileći vezuvio, ali jesu znali da picerija *Ranalijeva italijanska kuhinja* pravi odlične pice.

„Hajdemo“, kazala je Tesla.

Bilo je deset ujutru u nedelju – vreme kad većina ne jede italijansku hranu. Ali Nikola i Tesla su naučili nešto otkako su pre dve nedelje došli da žive kod strica: on nije kao većina.

„Odlično!“, odgovorio je stric. Povukao

je rever laboratorijskog mantila preko usta kao masku. „Sipajte tri litre ulja u kola dok odem po električnu portiklu. Baš sam hteo da je isprobam u restoranu.“

Krenuo je prema dimu koji je i dalje ku-
ljao kroz zadnja vrata.

Tesla ga je zgrabila za desnu ruku. Ni-
kola ga je uhvatio za levu.

„Možda ne bi trebalo da ulaziš sve dok
ne budeš mogao da vidiš šta radiš“, pre-
dložila je Tesla.

„I da, znaš ono... dišeš“, dodao je Nikola.

Zabrinuto su ga posmatrali dok je raz-
mišljao o tome. Ne samo da su brinuli
kako će se ugušiti u kući, već nisu hteli da
nosi električnu portiklu – koja blago udari
onoga ko je nosi strujom kad god mrvica
padne na nju da bi deca naučila da jedu
zatvorenim ustima – u restoran.

Čika Njut priča dok jede i hrana mu is-
pada iz usta, a nije zabavno slušati kako
podvriskuje za vreme obroka.

„Dobro. Idemo bez električne portikle“,
zaključio je konačno. Pogledao je Eureka.
„Mesto.“

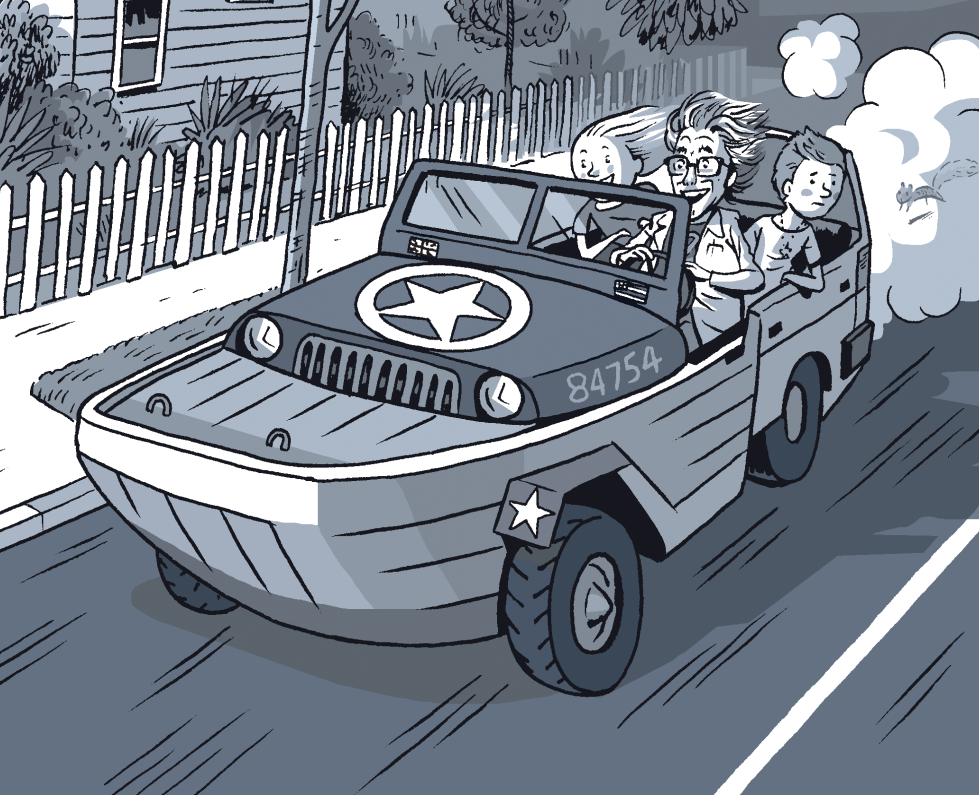
Eureka je prestao da liže zadnjicu. Otr-
čao je prema Džulinim begonijama kao da
će ih pojesti ili nađubriti.

„U njutmobil!“, rekao je stric.

Njutmobil je ulubljeno zeleno-smeđe čudovišno vozilo koje je stric napravio od pokvarenog volvoa, rashodovanog vojnog terenca i čamca. Dok je štektao uz ulicu, Nikola je gledao trče li psi za njima. Čika Njut je preradio dizel motor tako da radi na ulje. Često je skupljao ulje iz restorana brze hrane – gde su uglavnom bili srećni što neko drugi odnosi masnoću kako ne bi morali sami da je odlažu – pa su isparenja iz auspuha više mirisala na veoma hrska-ve krompiriće umesto na ugljen-monoksid. Zbog toga su zapenušali koliji, koker španijeli ili čivave često trčali za kolima dok su se povoci vukli za njima, a od njihovih vlasnika nije bilo ni traga.

Danas nije bilo pasa mada ih je jedna odlučna veverica pratila gotovo čitavu četvrt. Srećom, zaostala je za njima i verovatno nastavila da sakuplja orahe dok je njutmobil stigao do prometnog auto-puta duž obale Pacifika, koji preseca naselje čika Njuta i centar Haf Mun Beja u Kaliforniji. Nikola je brinuo da će morati da izađe i otera vevericu pre nego što nasloni usta na auspuh, koji bi je usisao.

Možeš računati na takve nevolje ako živiš s Njutnom Galilejom Holtom, odnosno čika Njutom. Nikola nije imao nikakve probleme kod kuće u Virdžiniji. (Ili mu se bar sad činilo da nije.) Ali njihovi roditelji, naučnici koji rade za američku vladu, iznenada su rekli kako moraju u Uzbekistan da proučavaju navodnjavanje polja soje, pa su poslali Nikolu i Teslu da provedu letnji raspust u Kaliforniji s ekscentričnim stricem, pronalazačem koga su jedva poznavali.

Nikola nikad nije voleo soju. A sad ju je mrzeo.

Međutim, život s ludim naučnikom ima i svoje dobre strane. Nikola i njegova sestra takođe su pomalo ludi naučnici, tako da su se brzo odomaćili u stričevoj podrumskoj laboratoriji. Ali to nije moglo da nadomesti prijatelje koje neće videti mesecima, dom koji im nedostaje i roditelje koji su u tako dalekoj i izolovanoj zemlji da nema ni telefonske linije.

Nikola i Tesla nisu čuli glasove svojih roditelja otkako su se pre dve nedelje oprostili od njih.

Zamućeni ružičasti predmet proleteo mu je ispred lica. Tad je čuo sestrin glas. „Zovi hitnu pomoć. U komi je.“

Nikola je zatreptao i razbistrilo mu se pred očima.

Tesla mu je mahala ispred lica.

Parkirali su se ispred *Ranalijeve italijanske kuhinje*, ali Nikola je i dalje tupo zurio iza njutmobila.

„Zdraaaaavoooo“, rekla je Tesla. „Ima li koga?“

„Nema“, odgovorio je Nikola. „Nisam kod kuće. Ali voleo bih da jesam.“

Tesla je povukla ruku i pogledala brata

s razumevanjem. Bolje se od njega pretvara da je hrabra – zapravo, ona i jeste hrabrija – ali Nikola je znao da je i njegova sestra zabrinuta zbog roditelja.

„Hej, gledaj to s vedrije strane“, kazala je. „Ješćemo picu za doručak.“

Nikola se okrenuo kako bi izašao iz kola.

„Znaš, ta vedrija strana i nije tako loša“, priznao je.

Međutim, bilo je loše.

Ranalijeva italijanska kuhinja se još nije otvorila. Ako hoće picu i pileći vezuvio, moraće da se vrate za sat vremena.

„Pa dobro“, promrmljala je Tesla. „Iona-ko je bilo prerano za picu.“

„Nikad nije prerano za picu“, progundao je Nikola.

Čika Njut im retko sprema hranu koja nije iz konzerve ili kutije, a Nikoli je dosadilo da jede makarone sa čuftama i žitarice sa suvim voćem.

Dok je tužno gledao u natpis ZATVORENO na staklenim vratima, nešto se pomerilo u restoranu.

„Hej!“, uzviknuo je i zaškiljio. „Šta je to?“

Tesla i čika Njut su se približili kako bi i oni zavirili unutra.

„Je li to...?“, počeo je Nikola.

„Nego šta je!“, upao mu je stric u reč.

„Au“, uzdahnuše Nikola i Tesla uglas.

Oko pulta na kojem je stajala kasa kretao se mali, srebrni oblik.

Robot.

Okrenuo se prema njima i uzvratio im pogled blistavim crvenim očima.